

дела къщата от съседите.

- Шо бре? - провиква се Шинко.

- Лошо! - приближава закъхано момчето. - Снощи на гарата арестували един другар.

- Кой ти каза?

- Чух от някакъв си бюфетчица при гарата.

Шинко тревожно поглежда дъщеря си.

- Луна! - промълвява Лила.

- Викай веднага! - разстроено казва Шинко.

- Къде? - пита го тя.

- Където ти видят очите Най-добре към селото на Динго.

Лила оставя стомната.

- Види ли те някой, когато идваше насам, - обръща се тя към момчето.

- Само наши хора, но до реката стоиме дългия, а на тъгъла пред баналницата един от новите агенти.

Шинко и Лила се спогледват отново и безмълвно разменят мислите си. След това тя се обръща и бързо влиза в къщата. Шинко я последва.

х

Лила прекъсва някоя си гребена през косата си. След това облича самото на костюма си върху вехтата лятна рокля и започва да бърка трескаво в сандъка. Ти вади от там малък пистолет и го пъхва в джоба на самото.

- Черко, - изпичива майка ѝ, която шета из стаята и вижда пистолета в ръцете на Лила. - Какво правиш, мари?

- Трай сега! - изръмва Шинко.

- Голмичко! - в гласа на майката прозвучава улас. - Какво става? Казвай бре, мило? Ух, да те поразя!

- Трай! - повтаря ѝ Шинко. - Ако викаш, по-лошо. Агентите са вънха.

Майката настръхва, очите ѝ се разширяват, но вместо да извика, тя издава глух стон.

- Прощавайте! - казва Лила, като целува майка си и баща си.

- Прощавай, черко! - отваря ѝ Шинко с прегракнал глас.

- Кураш! Така е дошло.

- Усика детето ми! Изяждока го! ...безумно повтаря майката.

Лила бързо излиза навън.

Дъщеря